

EL NET I EL IAIO ESPECIALS

Vet aquí, que una vegada hi havia, un xiquet que tenia deu anys, era prim i eixerit, li agrada molt anar amb el patinet i els animalets, tenia un gos que es deia Thor, no tenia cap germà i es deia Ian. Vivia a casa amb els seus pares, el iaio i el seu estimat gos Thor.

Ell estimava molt al seu iaio. Aquest era una persona simpàtica, dolça, ajudava sempre a la seva família i als seus amics. Tenia el pèl blanc, sempre duia una camisa de quadres grisos i pantalons texans foscos, l'acompanyava un bastó que l'ajudava a caminar millor.

Ian anava a una escola rural d'un poble menut, eren pocs alumnes a l'escola, però tots es duïen molt bé, els agradava jugar al futbol a l'hora del pati.

Quan arribava a casa, el primer que feia Ian, era anar a veure al seu estimat iaio per explicar-li com havia anat el seu dia, el que havia menjat a l'escola, les activitats que havien realitzat...

Un dilluns a la tarda, Ian va arribar a casa i com sempre, va anar de pressa a veure el seu iaio.

Un cop va arribar al menjador, on ell sempre seia li va fer una abraçada com cada dia, la seva sorpresa va ser gran quan el iaio li va dir: Tu qui ets? Ian, es va quedar estranyat, confós, no sabia que li passava al seu iaio. De cop, li va dir: Hola, Ian, com anat avui l'escola? El xiquet va respirar tranquil, creia que al seu iaio li estava passant alguna cosa però després va poder comprovar que no li estava passant res.

Al cap d'uns dies, es va repetir la mateixa situació, un dia darrere l'altre, l'Ian va començar a preocupar-se de veritat, en sortir del menjador, va anar cap als seus pares amb cara de preocupació, els seus pares li van preguntar què li passava, perquè feia aquesta cara?

L'Ian els va respondre que últimament no reconeixia el seu iaio quan ell anava a veure'l, que li preguntava qui era, què hi feia ell allí... Als pares no els va sorprendre perquè ells ja feia dies que veïen que el iaio ja no era el mateix, que estava començant a perdre la memòria; li van dir que l'endemà tenien hora amb el seu metge de capçalera.

A l'arribar al centre mèdic, el doctor Castro, els hi va fer una sèrie de preguntes als pares i al iaio. El doctor Castro ho va tenir clar des del primer moment: el iaio estava en la primera fase d'una malaltia mental que es deia Alzheimer.

Quan els pares de l'Ian li van explicar el que li passava al seu iaio, es va posar molt trist.

Algun dia deixarà de saber qui som? Va preguntar. La mare li va confirmar i li va explicar que aquesta malaltia no es podia curar, però sí que podrien ajudar-lo a que oblidés més lentament. La família, conjuntament, van decidir que dos cops al mes, farien una sortida tots junts per passar el màxim temps possible amb el seu iaio estimat.

Un diumenge, van decidir anar tots quatre al zoo que hi havia a la ciutat, el iaio estava content igual que la resta de família, anaven a passar un dia tots plegats, ja que durant la setmana, tots anaven atrafegats de feina, deures, extraescolars...

Quan van arribar al zoo, es van quedar bocabadats de l'entrada tan bonica que hi havia, estava ple d'arbres de colors. Una mascota, que era un tigre simpàtic, els va anar a rebre a l'entrada per si volien fer-se una fotografia amb ell. Com el iaio no caminava bé, agafaren una moto elèctrica que tenien allí per a persones amb mobilitat reduïda. L'Ian va seure amb ell, per ajudar-lo a dur aquella moto tan divertida.

Van veure tota mena d'animals: terrestres, aquàtics, voladors... al iaio li van agradar molt els cocodrils, l'impressionava molt la boca i la cua que tenien i com sortien de l'aigua, es van passar molta estona mirant-los. Va arribar l'hora de dinar, la família estava a la botiga del zoo, el iaio necessitava anar al bany i així ho va fer. Van passar els minuts i l'avi no tornava a la botiga on estaven ells esperant-lo. Preocupats van anar al bany, però ell no hi era. Amoïnats, van començar a buscar l'avi per les zones pròximes on ells estaven. L'Ian va recordar que al seu iaio li havien agradat molt els cocodrils, i els hi va dir als seus pares: "crec que ja sé on està el iaio!" Van anar ràpidament i efectivament era allí, observant tranquil·lament els cocodrils.

Van anar passant els mesos i el iaio cada cop recordava menys coses del present, però moltes coses més de quan ell era petit, com per exemple, els jocs als que jugava amb els seus amics, que eren: a rata, al borinot, a la baldufa i també els explicava com havia conegut a la iaia...

A l'Ian li va canviar un poc el seu estat d'ànim perquè veia que a poc a poc el seu iaio recordava menys. Quan arribava de l'escola, s'asseia al seu costat (encara que no el reconegués) i li deia que li contés coses de quan ell era menut. L'Ian veia que aquell no era el seu iaio de sempre, però xalava d'estar al seu costat cada tarda després de l'escola, escoltant-lo i agafant-li la mà. Els divendres a la nit, li posaven la seva pel·lícula preferida i ell estava feliç. Thor sempre s'asseia als seus peus i no el deixava sol. Si veia que el iaio anava cap a la porta de casa, Thor anava darrere d'ell i lladrava per avisar. Era el seu gos guardià.

No podien fer res per a curar aquesta malaltia, però si podrien estar amb ell tot el temps que fos possible. Així tots compartien temps junts, i així tots van ajudar a que el iaio visqués millor els últims anys de la seua vida.